

Книга Даниїла — номер вісімдесят вісім

Викриття фальшивого пізнього дощу: пророчий шлях з 11 вересня 2001 року

Jeff Pippenger
2024-02-21

Процес випробування, що починається, коли ангел спускається, виражений перевіркою того, чи взяти книгу з руки ангела й з'їсти її. Ті, хто вирішили з'їсти вістку, були приречені на розчарування, тоді як група, що відмовилася їсти, залишилася позаду. Маленька книга, яку слід було з'їсти, символізувала «помноження знання» щодо вістки, яка вперше була розпечатана в «часі кінця» — або 1798 року, або 1989 року, — а згодом оформлена у вістку, яка зробила б покоління, що тоді жило, відповідальним перед світлом помноженого знання. В обох цих історіях, шойно здійснилося пророцтво про іслам, вістку в руці ангела, яку належало «з'їсти», або приймали, або відкидали. Якщо вістку, представлену книгою, відкидають, то ті, хто так чинить і при цьому все ще прагнуть стверджувати, що залишаються Божими обранцями, змушені створити підроблену «вістку пізнього дощу».

11 вересня 2001 року попередні відступи поколінь адвентизму знову стали предметами випробування. Другий розділ книги Авакума окреслює суперечку, що відбувається в описаній там пророчій історії, яка є паралельною пророчою лінією до притчі про десятьох дів. Коли сторож запитав, що має відповісти в історії притчі про десятьох дів, йому було наказано: «Напиши видіння і виразно виклади його на таблицях». Сторожі мілеритської історії виготовили таблицю 1843 року у 1842-му, і її створення стало віхою. Це було «видіння» другого розділу Авакума, яке було виразно викладене на таблицях і мало промовити наприкінці.

Невдовзі після 11 вересня 2001 року ті, хто розпізнали діяльність ісламу як третє «горе», були спонукані повернутися до «стародавніх стежок» Єремії і ходити ними. Ті «стародавні стежки» вказували, що три «горе» з Об'явлення, розділ восьмий, вірш тринадцятий, представляли пророчу роль ісламу. Відразу після цього Future for America почала відтворювати дві таблиці з книги Авакума, розділ другий, у тій самій точці паралельної історії міллеритів; ці дві таблиці були встановлені як віха, що була представлена виготовленням таблиці 1843 року у 1842-му.

У травні 1842 року в Бостоні, [Массачусетс], була скликана Загальна Конференція. На початку цього зібрання брати Чарлз Фітч і Аполлос Гейл з Гейвергілла представили ілюстровані пророцтва Даниїла та Івана, які вони намалювали на полотні, з пророчими числами, що показували їхнє сповнення. Брат Фітч, пояснюючи за своєю таблицею перед Конференцією, сказав, що, розглядаючи ці пророцтва, він подумав, що якби зміг створити щось на кшталт того, що тут представлено, це спростило б тему і полегшило б йому її виклад для слухачів. Ось ще більше світла на нашому шляху. Ці брати робили те, що Господь показав Авакуму в його видінні за 2 468 років до того, кажучи: «Напиши

видіння і зроби його ясным на таблицях, щоб той, хто читає, міг бігти. Бо видіння ще на призначений час». Авакум 2:2.

Після деякого обговорення цього питання одностайно проголосували за те, щоб віддрукувати літографським способом триста подібних до цієї, і це невдовзі було здійснено. Їх назвали «таблиці '43». Це була дуже важлива конференція. Автобіографія Джозефа Бейтса, 263.

«Об'єднане свідчення лекторів і періодичних видань Другого Пришестя, коли вони стояли на “первісній вірі”, полягало в тому, що публікація карти була виконанням Авакума 2:2, 3. Якщо карта була предметом пророцтва (а ті, хто це заперечує, залишають первісну віру), то з цього випливає, що 457 рік до Р. Х. був тим роком, від якого слід відраховувати 2300 днів. Було необхідно, щоб 1843 рік став першим опублікованим часом, аби “видіння” мало “забаритися”, або щоб був час зволікання, протягом якого гурт дів мав дрімати й спати щодо великого предмета часу, безпосередньо перед тим, як вони мали бути пробуджені Опівнічним Криком». James White, Second Advent Review and Sabbath Herald, Volume I, Number 2.

«Тепер наша історія свідчить, що сотні навчали за тими самими хронологічними діаграмами, як і Вільям Міллер, усі одного штибу. Тоді це була єдність вістки — усе на одну тему: прихід Господа Ісуса у визначений час, 1844 року». Джозеф Бейтс, Ранні брошури АСД, 17.

Перевидання таблиць 1843 і 1850 років у безпосередній період після 11 вересня 2001 року було таким самим виконанням другого розділу книги Авакума, як і публікація таблиці 1843 року у 1842 році. Виготовлення таблиць є частиною оповіді другого розділу книги Авакума, і це мало статися. 11 вересня 2001 року ті лаодикійські адвентисти, які відмовилися повернутися до «стародавніх стежок» Єремії, знову повторили повстання 1863 року.

Ворог намагається відвернути думки наших братів і сестер від праці з підготовки народу, щоб устояти в ці останні дні. Його софізми покликані відвести розуми від небезпек і обов'язків цієї години. Вони вважають за маловартісне те світло, з яким Христос зійшов з неба, щоб дати Іванові для Свого народу. Вони навчають, що події, які стоять безпосередньо перед нами, не мають такої ваги, щоб заслуговувати на особливу увагу. Вони зводять нанівець істину небесного походження й обкрадають Божий народ його минулого досвіду, даючи йому натомість фальшиву науку. «Так говорить Господь: Станьте на дорогах, і роздивіться, і запитайте про давні стежки, де добрий шлях, і ходіть ним». [Єремія 6:16.]

"Нехай ніхто не намагається зруйнувати підвалини нашої віри — підвалини, які були закладені на початку нашої праці через молитовне вивчення Слова та через одкровення. На цих підвалинах ми будуємо вже понад п'ятдесят років. Люди можуть вважати, що вони знайшли новий шлях, що можуть закласти міцнішу основу, ніж та, що вже закладена; але це велика омана. Іншої основи ніхто не може покласти понад ту, що вже покладена.' [1 Коринтян 3:11.] У минулому багато хто брався будувати нову віру, встановлювати нові принципи; але як довго простояла їхня будова? Вона скоро впала, бо

не була заснована на Скелі." Свідчення, том 8, 296, 297.

Єремія стверджує, що ходити "стежками давніми" означає знайти "спокій", а спокій — це "пізній дощ", який розпочався, коли 11 вересня 2001 року народи розгнівалися і впали великі будівлі міста Нью-Йорка. Ті, хто тоді прийняли цю звістку, стали сторожами Авакума, які мали "написати видіння і зробити його ясним". Єремія згадує тих самих сторожів у час "спокою", який є "пізнім дощем".

Так говорить Господь: Станьте на дорогах, і подивіться, і питайте про давні стежки: де добра дорога, ходіть нею — і знайдете спокій для душ ваших. Але вони сказали: Не підемо нею. І поставив я над вами сторожів, кажучи: Слухайте голос сурми. Та вони сказали: Не будемо слухати. Єремія 6:16–17.

Сурма, яку вони мали засурмити, — це шоста сурма другого горя в історії міллеритів, а в останні дні — сьома сурма третього горя. Сторожі Авакума, які є сторожами Єремії, сурмлять попереджувальну вістку, яку під час бунту 1888 року було відкинута. Шоста сурма, яку відкинули 1888 року, була посланням до Лаодикії.

"Вістка, дана нам А. Т. Джонсом та Е. Дж. Ваггонером, є Божою вісткою до Лаодикійської церкви, і горе кожному, хто заявляє, що вірить у істину, і все ж не відзеркалює іншим Богом дані промені." Матеріали 1888 року, 1053.

Звістка сьомої сурми 1888 року вперше пролунала для Лаодикії у 1856 році, а тоді Лаодикійська звістка була поміщена в контекст зростаючого світла «семи разів». 11 вересня 2001 року заклик повернутися до стародавніх стежок Єремії і ходити ними з метою отримати звістку пізнього дощу включав попереджувальну звістку сьомої сурми, яка представлена як звістка до Лаодикії, і «сім разів», що є символом підвалин.

«Брехня», визначена пророцтвом, яка породжує сильну оману, описану в писаннях Павла, була введена в третє покоління лаодикійського адвентизму у 1931 році, через шістнадцять років після смерті пророчиці. «Брехня», що з'явилася в третьому поколінні, пророчо віднесена до періоду, який представлено як «жінки, що плачуть за Таммузом», і тому пов'язана з хибним посланням пізнього дощу.

Подробиці того, як "брехня" поширювалася, слід зрозуміти, як і її пророчу роль у пророцтві останнього часу. Насмішники, що правлять Єрусалимом у час пізнього дощу, який є часом запечаткування ста сорока чотирьох тисяч, створили фальшиву звістку про пізній дощ у третьому поколінні адвентизму, що представлена як "жінки, що оплакують Таммуза" у восьмому розділі Єзекіїля. Їхня фальшива звістка про пізній дощ також представлена у Єзекіїля як фальшивий фундамент, фальшива стіна захисту та фальшива звістка про мир і безпеку.

Хіба не бачили ви марного видіння і не говорили брехливого ворожіння, кажучи: «Господь сказав», — хоч Я не говорив? Тому так говорить Господь Бог: за те, що ви говорили марноту й бачили неправду, то ось Я проти вас, говорить Господь Бог. І рука Моя буде на пророках, що бачать марноту й ворожать брехню: вони не будуть у зборі

Мого народу, не будуть записані в книзі дому Ізраїля і не ввійдуть до землі Ізраїлевої; і ви пізнаєте, що Я — Господь Бог. Бо за те, що вони зводили Мій народ, кажучи: «Мир», — а миру не було; і один будував стіну, а ось інші обмазували її неякісним тиньком: Скажи тим, що обмазують її неякісним тиньком, що вона впаде: буде зливний дощ; і ви, великі градини, впадете; і буряний вітер роздере її. Ось, коли стіна впаде, хіба не скажуть вам: Де той тиньк, яким ви її обмазували? Тому так говорить Господь Бог: Я роздере її буряним вітром у Моїй люті, і в Моєму гніві буде зливний дощ, і великі градини в Моїй люті, щоб знищити її. Так Я зламаю стіну, яку ви обмазали неякісним тиньком, і повалю її на землю, так що відкриється її підмурок, і вона впаде, і ви загинете серед неї; і ви пізнаєте, що Я — Господь. Так звершу Свій гнів на стіні й на тих, що обмазували її неякісним тиньком, і скажу вам: «Немає більше стіни, ані тих, хто її обмазував»; а саме — пророків Ізраїля, які пророкують про Єрусалим і бачать для нього видіння миру, тоді як миру немає, говорить Господь Бог. Єзекіїля 13:7–16.

Неправда та брехня, під якими насмішники в Єрусалимі ховаються у двадцять восьмому й двадцять дев'ятому розділах Ісаї, зрештою будуть засуджені й знищені «спустошливим бичем».

І покладу суд за мірило, а праведність — за відвіс: і град змете притулок брехні, а води затоплять сховище. І ваш завіт зі смертю буде скасований, і ваша угода з пеклом не встоїть; коли перейде потопний бич, тоді він потопче вас. Ісаїя 28:17, 18.

Ісаїне «навальний бич» — це Єзекіїлева «навальна злива», що приходиться на тих, хто «віщував брехню», подаючи «марне видіння» і твердячи: «Господь це сказав», хоча Господь «не говорив». Та «брехня», під якою ховаються давні мужі, подається як те, що вони приписують словам Господа, тож це «брехня» про Боже Слово. Вони або оголосили певне вчення з Божого Слова помилковим, або помилково заявили, що Бог скерував їхнє розуміння (тобто Бог говорив) щодо вчення Біблії.

"Брехня", що з'явилася у 1931 році, полягала в твердженні, ніби сестра Вайт схвалила хибний погляд на "щоденне" в книзі Даниїла. Хибний погляд, що "щоденне" представляє служіння Христа у святині, ґрунтувався на "брехні", яка стверджувала, що у 1910 році Еллен Вайт повідомила А. Г. Данієлса, нібито погляд, якого дотримувалися він і Прескотт, щодо "щоденного", яке представляє служіння Христа у святині, насправді був правильним, попри її прямі письмові слова про протилежне.

Хибне розуміння «щоденного», яке тоді (1931 року) було утверджене в Лаодикійському адвентизмі, стало богословською основою, яку використали для побудови вістки, що Єзекіїль описує як «мир і безпека». Різні доводи, якими підтримують цю хибну основу, є тими різноманітними підробленими монетами й коштовностями, які Міллер бачив у своєму сні. До кінця його сну його первісні коштовності повністю вкриті підробками та сміттям, а сміття й підроблені коштовності та монети представляють вістку, що була заснована на основоположній помилці, ніби «щоденне» означає служіння Христа у святині.

В уривку з Єзекіїля сміття та підроблені коштовності представлені як «стіна», збудована з такого слабкого цементу, що вона не може вистояти під натиском «шквального вітру» або «проливного дощу».

Непокірний пророк з Юди, який докорив Єровоаму, зрештою помер між «ослом» і «левом». Лев символізує Вавилон, а осел — іслам. Дві доктрини, яких лаодикійський адвентизм не бачить і які представлені смертю непокірного пророка, — це звістка папства (лев) та звістка ісламу третього Горя (осел).

«Буряний вітер» Єзекіїля є символом «суворого вітру, що стриманий» у двадцять сьомому розділі книги Ісаї, у «день східного вітру». «Буряний вітер» Єзекіїля — це також «чотири вітри» у сьомому розділі Об'явлення, які стримані, доки не буде запечатано Божих слуг. «Буряний вітер» Єзекіїля — це його вістка від «чотирьох вітрів» у тридцять сьомому розділі, що оживляє мертві сухі кості як могутнє військо. «Буряний вітер» Єзекіїля, що повалює «стіну, збудовану з неміцного розчину», — це вістка пізнього дощу третього горя.

Єзекіїлів "проливний дощ" є символом папства, а точніше це символ періоду кризи недільного закону, яка починається з недільного закону, що невдовзі буде запроваджений у Сполучених Штатах. Непокірний пророк з Юди, що помер між ослом і левом, представляв смерть лаодикійського адвентизму, яка відбувається між 11 вересня 2001 року, коли прибув осел (третє горе), та недільним законом, що невдовзі настане (лев). Смерть лаодикійського адвентизму відбувається під час запечаткування ста сорока чотирьох тисяч, яке почалося, коли народи розгнівалися, але були стримані 11 вересня 2001 року, і завершується з настанням недільного закону, що невдовзі буде запроваджений. Їхня смерть, як показано на прикладі непокірного пророка, стається через те, що вони повернулися до методології відступницького протестантизму, хоча їм було прямо сказано ніколи не повертатися до "зборища глузівників".

Їхня смерть припадає на період запечаткування ста сорока чотирьох тисяч. Щойно Божий народ буде запечатаний, ангели-губителі починають свою роботу. Від 11 вересня 2001 року і до скорого запровадження недільного закону суд над живими звершується в Божій церкві, бо суд починається з Єрусалима, зі старійшин, які мали бути охоронцями народу, але занедбали свої обов'язки протягом чотирьох поколінь. Ті, хто отримує печатку в цей період, є знаменем, піднесеним для народів. Вони запечатані перед скорим запровадженням недільного закону, бо єдиний спосіб попередити іншу Божу отару — це щоб вона побачила чоловіків і жінок у кризі недільного закону, які мають Божу печатку.

"Діяльність Святого Духа полягає в тому, щоб переконувати світ у грісі, у праведності та в суді. Світ можна застерегти лише тоді, коли він побачить, що ті, хто вірить істині, освячені через істину, діють за високими й святими принципами, виразно окреслюючи чітку межу між тими, хто дотримується Божих заповідей, і тими, хто топче їх під ногами. Освячення Духом засвідчує відмінність між тими, хто має Божу печатку, і тими, хто дотримується неправдивого дня відпочинку. Коли прийде випробування, буде ясно показано, що таке знак звіра. Це — дотримання неділі. Ті, хто, почувши істину, продовжують вважати цей день святим, носять ознаку людини гріха, яка задумала

змінити часи й закони." Школа біблійної підготовки, 1 грудня 1903 року.

Смерть лаодикійського адвентизму відбувається протягом історії пізнього дощу, що почав накрапати 11 вересня 2001 року, і буде вилитий без міри під час недільного закону, що невдовзі настане, коли Бог утвердить і піднесе як стяг народ, запечатаний на вічність.

У той період часу ті в лаодикійському адвентизмі, хто готуються і приймуть печатку звіра, представлені двадцятьма п'ятьма чоловіками, що поклоняються сонцю, у восьмому розділі Єзекіїля. Вони — це ті, хто прийняли фальшиве послання Єзекіїля «мир і безпека», яке є підробкою справжнього послання про пізній дощ, що проголошується справжніми сторожами в той час. Підвалиною того фальшивого послання про пізній дощ є твердження, що «щоденне» в книзі Даниїла є символом Христа, тоді як насправді це символ Сатани. Те хибне основоположне переконання є вченням, яке «насмішники, що правлять народом Єрусалима», використовують, щоб звести свою необмазану стіну.

Визначення «щоденного» як символу Христа було історично встановлено «брехнею» у 1931 році. Відтоді було зведено неукріплену стіну фальшивих монет і коштовностей. Тій «стіні» судилося впасти, коли прийде чоловік із щіткою для бруду, щоб ретельно очистити Його підлогу. Це очищення звершується в пророчому періоді історії між «бурхливим вітром» (ослом 11 вересня 2001 року) та «проливними дощами» (левом скоро прийдешнього недільного закону). У тій історії непокірний пророк убитий і похований у гробниці лжепророка з Бетела. Сестра Вайт називає «стіну» пророцтва Божим законом.

Тут пророк описує народ, який у час загального відступу від істини та праведності прагне відновити принципи, що є основою Царства Божого. Вони — відновлювачі пролому, зробленого в Божому законі — муру, який Він поставив навколо Своїх обраних для їхнього захисту, і послух чийм приписам справедливості, істини та чистоти має бути їхньою постійною заперукою.

Словами недвозначного змісту пророк вказує на особливе діло цього народу залишку, що буде мур. «Якщо ти відвернеш свою ногу від суботи, від чинення своїх уподобань у Мій святий день; і назвеш суботу насолодою, святинею Господньою, шанованою; і вшануватимеш Його, не ходячи своїми дорогами, не шукаючи своєї втіхи й не говорячи власних слів: тоді ти тішитимешся в Господі; і Я піднесу тебе на висоти землі й нагодую тебе спадщиною Якова, батька твого; бо так сказали уста Господні». Ісаїя 58:13, 14.
Пророки і царі, 678.

Початок четвертого покоління адвентизму ознаменований публікацією книги, як і початок третього покоління. Третє покоління почалося з публікації книги В. В. Прескотта «Вчення Христа», а завершилося публікацією «Питань щодо доктрини». «Вчення Христа» представило євангеліє, навмисно позбавлене міллеритського пророчого послання. «Питання щодо доктрини» представили євангеліє, яке заперечувало діло освячення, що звершується Христом. «Вчення Христа» усунуло світло видіння (chazon) пророчої історії, а «Питання щодо доктрини» усунули світло видіння (March) Христового «явлення».

Між тими двома книгами була сформована фальшива звістка про пізній дощ, представлена «жінками, що плачуть за Таммузом». Саме в той період було поширено «брехню 1931 року». Те третє покоління (мерзота) також представлено компромісом третьої церкви в Пергамі. Символ компромісу в третій церкві вказує на діяльність із здобуття акредитації від світських установ, що диктували правила для богослов'я та правила для медицини. Саме в третьому поколінні було здійснено компроміс із істиною, що включав запровадження та наголос на використанні Біблій, перекладених зі спотворених рукописів.

У 1957 році книга «Питання щодо доктрини» означала відступ від основної істини Євангелія. Ця істина полягає в тому, що Ісус помер, щоб спасти нас «від» гріха, але Він не помер, щоб спасти нас «у» гріху. Католицьке та відступницьке протестантське вчення про те, що людина не може бути слухняною Божому Слову, — це вічний аргумент сатани. Людина може і повинна бути слухняною Божому Слову, навіть якщо сатана заявляє, що «ви напевно не помрете». Занепалий відступницький протестантський погляд, ніби люди не можуть перемогти гріх і тому не можуть бути слухняними Божому закону, доки Ісус якимось чарівним чином не перетворить їх на слухняних роботів під час Його другого пришествя, був включений до вчення книги «Питання щодо доктрини».

У 1957 році розпочалося четверте покоління лаодикійського адвентизму, і його необмазана стіна (закон) була утверджена, що, своєю чергою, створило підґрунтя, яке дозволить двадцятьом п'ятьом древнім мужам поклонитися сонцю наприкінці часу запечатування ста сорока чотирьох тисяч. Та необмазана стіна, тобто переконання, що дотримання Божого закону є неможливим, змітається, коли «стіна» відокремлення Церкви і держави усувається, під час недільного закону, що незабаром настане. Недільний закон є тими зливами, що розливаються, або, як висловлюється Ісаїя, — це «нахлинаючий бич», і та повинь починається з недільного закону, що незабаром настане у Сполучених Штатах.

За недільного закону в Сполучених Штатах ворог (Папа Римський) увірветься «як повинь» (спустошливий бич), і саме тоді проти нього підіймають «стяг». Саме тоді «неоштукатурена стіна», яку лаодикійський адвентизм звів на хибному застосуванні «щоденного», буде зметена.

За їхніми вчинками так і відплатить: гнів — своїм супротивникам, відплату — своїм ворогам; островам віддасть відплату. І будуть боятися імені Господа від заходу, а слави Його — від сходу сонця. Коли ворог увірветься, мов повинь, Дух Господній підніме проти нього знамено. І прийде до Сіону Викупитель, і до тих, що відвертаються від беззаконня в Якові, — говорить Господь. А щодо Мене, то ось Мій заповіт із ними, — говорить Господь: Мій Дух, що на тобі, і слова Мої, які Я вклав у твої уста, не відійдуть від уст твоїх, ані від уст потомства твого, ані від уст потомства потомства твого, — говорить Господь, — віднині й навіки. Устань, світися, бо прийшло світло твоє, і слава Господня зійшла над тобою. Бо ось темрява покриє землю, і густий морок — народи; та над тобою засяє Господь, і слава Його явиться над тобою. І народи придуть до світла твого, а царі — до блиску твого сходу. Ісаї 59:18–60:3.

Язичники приходять до світла, коли Божя слава перебуває на Його народі, і це відбувається, коли ворог приходиться як повінь. Коли той ворог приходиться, Бог підносить стяг (знамено) проти нього. Слава Господня, яка перебуває на тих людях, на яких відгукуються язичники, є Його характером, і Його характер не грішить. Це фальшиве послання про мир і безпеку, яке навчає, що чоловіки й жінки не можуть подолати гріх. Це послання — фальшиве послання про пізній дощ, яке проголошується під час справжнього пізнього дощу, що прийшов 11 вересня 2001 року. Це фальшиве послання — фальшиве послання щодо Божого закону, який є «стіною». Та фальшива доктрина представлена в книзі «Questions on Doctrine», що позначила прихід четвертого й останнього покоління Лаодикійського Адвентизму.

11 вересня 2001 року чотири бунти лаодикійського адвентизму прийшли, щоб випробувати те останнє покоління гріхами їхніх батьків. У той день Бог повелів Своему народові повернутися на давні стежки Єремії, щоб вони могли зрозуміти й прийняти основоположну звістку, представлену як коштовності Міллера. Якщо б вони так учинили, вони отримали б пізній дощ, який Єремія називав «спокоєм». Заклик повернутися на давні стежки був повторенням випробування, яке породило бунт 1863 року.

11 вересня 2001 року, що є «днем східного та суворого вітру» Ісаї, «пісня виноградника» мала бути заспівана тими, хто в Об'явленні, розділ чотирнадцятий, вірш третій, а також у розділі п'ятнадцятому, вірш третій, співає пісню Мойсея й Агнця. Та пісня — це Лаодикійське послання, яке засвідчує, що колишній вибраний народ тоді було обійдено стороною, адже Бог тоді перебував у процесі передання Свого виноградника чоловікам і жінкам, які принесуть задумані плоди виноградника. Це виноградне послання — це послання до Лаодикії, яке було представлено Джонсом і Ваггонером під час повстання 1888 року.

11 вересня 2001 року розпочався пізній дощ, і в полеміці другого розділу Авакума визначено групу, яка представила вістку двох таблиць, бо вони повернулися до стародавніх стежок Єремії й отримували «відпочинок і освіження», які, як визначає Ісаїя, приходять на тих, чия методологія — «рядок за рядком». Суперечка, в якій вони брали участь, була спрямована проти фальшивої вістки про пізній дощ, яку представляли «жінки, що плакали за Таммузом», і яка підбадьорювала сплячий лаодикійський народ звісткою «мир і безпека».

Послання про мир і безпеку стверджує, що чоловікам і жінкам неможливо не грішити, і тому Бог може і буде виправдовувати їх лише «в» їхніх гріхах. Насмішники стверджують, що їхнє послання про мир і безпеку є справжнім посланням виправдання вірою, яке представляли Джонс і Ваггонер, але воно замовчує істину, що того, кого Бог виправдовує, Він також освячує, бо Бог не помер, щоб спасати людей в їхніх гріхах, а від їхніх гріхів.

11 вересня 2001 року ознаменувало початок періоду запечатування ста сорока чотирьох тисяч, який завершується тим, що одна група отримує печать Божу — як це представлено тими, хто зітхає й плаче за гидотами в церкві та в країні, — а інша група відвернулася від храму, де здійснюється завершальна праця третього ангела, і поклоняється сонцю. Історія міллеритів ілюструє історію руху третього ангела, і таким чином кульмінація стосується

вістки пізнього дощу та досвіду, який вона породжує в тих, хто обирає її споживати.

Ми продовжимо це дослідження у наступній статті.

Небажання відмовитися від задалегідь сформованих поглядів і прийняти цю істину лежало в основі значної частини опору, виявленого в Міннеаполісі проти Господнього послання через братів Ваггонера і Джонса. Розпалюючи цей опір, Сатана зумів значною мірою відгородити наш народ від особливої сили Святого Духа, яку Бог прагнув їм дарувати. Ворог перешкодив їм здобути ту дієвість, яка могла б належати їм у несенні істини світові, як апостоли проголошували її після дня П'ятидесятниці. Тому світлу, яке має осяяти всю землю своєю славою, противилися, і через дії наших власних братів його значною мірою було стримано від світу. Вибрані послання, книга 1, 235.